

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-10466/2019-49

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Marka Banovića iz Zagreba, Lovćenska 31, OIB 74457927637, kojeg zastupa punomoćnik Petar Car, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Rijeka, Jadranski trg 3/A, OIB: 23057039320 kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave, 9. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I./ Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe sadržan u čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102976938 od 05.05.2006. godine koji je solemniziran kod Javnog bilježnika Vesni Pučar pod posl. br. OU-590/06, a koja glasi: "Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja Ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu sa važećim odlikama Banke."

II./ Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe sadržan u čl. 7. st. 11. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5102976938 od 05.05.2006. godine koji je solemniziran kod Javnog bilježnika Vesni Pučar pod posl. br. OU-590/06, a koja glasi: "Povrat obveza iz ovog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, kamate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunat će se po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro računa banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promjenama iznosa anuiteta o dospeljeću u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom Ugovoru korisnik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja."

III./ Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMARKISCHE BANK d.d., OIB: 23057039320, Jadranski Trg 3/A, Rijeka, isplatiti tužitelju MARKO BANOVIĆ, OIB: 74457927637, Lovćenska 31, Zagreb, iznos od 155.148,03 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom koja teče od 02.11. 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanom za 5 postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1.

siječnja 2023. do 29.12.2023. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi određenoj za po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine i to:

na iznos od 100,73 EUR od 01.11.2008. g. pa do isplate
na iznos od 125,29 EUR od 01.01.2009. g. pa do isplate
na iznos od 135,29 EUR od 01.02.2009. g. pa do isplate
na iznos od 145,41 EUR od 01.03.2009. g. pa do isplate
na iznos od 115,26 EUR od 01.04.2009. g. pa do isplate
na iznos od 113,33 EUR od 01.05.2009. g. pa do isplate
na iznos od 80,25 EUR od 01.06.2009. g. pa do isplate
na iznos od 41,62 EUR od 01.07.2009. g. pa do isplate
na iznos od 57,51 EUR od 01.08.2009. g. pa do isplate
na iznos od 85,50 EUR od 01.09.2009. g. pa do isplate
na iznos od 58,26 EUR od 01.10.2009. g. pa do isplate
na iznos od 55,60 EUR od 01.11.2009. g. pa do isplate
na iznos od 87,99 EUR od 01.12.2009. g. pa do isplate
na iznos od 113,95 EUR od 01.01.2010. g. pa do isplate
na iznos od 147,91 EUR od 01.02.2010. g. pa do isplate
na iznos od 139,70 EUR od 01.03.2010. g. pa do isplate
na iznos od 180,56 EUR od 01.04.2010. g. pa do isplate
na iznos od 185,48 EUR od 01.05.2010. g. pa do isplate
na iznos od 252,84 EUR od 01.06.2010. g. pa do isplate
na iznos od 354,84 EUR od 01.07.2010. g. pa do isplate
na iznos od 320,43 EUR od 01.08.2010. g. pa do isplate
na iznos od 446,99 EUR od 01.09.2010. g. pa do isplate
na iznos od 384,22 EUR od 01.10.2010. g. pa do isplate
na iznos od 330,08 EUR od 01.11.2010. g. pa do isplate
na iznos od 491,85 EUR od 01.12.2010. g. pa do isplate
na iznos od 574,35 EUR od 01.01.2011. g. pa do isplate
na iznos od 512,61 EUR od 01.02.2011. g. pa do isplate
na iznos od 505,67 EUR od 01.03.2011. g. pa do isplate
na iznos od 479,94 EUR od 01.04.2011. g. pa do isplate
na iznos od 485,69 EUR od 01.05.2011. g. pa do isplate
na iznos od 679,62 EUR od 01.06.2011. g. pa do isplate
na iznos od 676,76 EUR od 01.07.2011. g. pa do isplate
na iznos od 144.794,94 EUR od 14.07.2011. g. pa do isplate, a sve u roku od 15 dana.

IV./ Odbija se, kao neosnovan, tuženikov prigovor radi prebijanja konačno postavljen u podnesku tuženika od 08. listopada 2025. (list 233-234 spisa) te se utvrđuje da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 2.164,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od € 24,23 od 02.07.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 16,29 od 02.07.2006. pa do isplate;

- na iznos od € 27,33 od 02.08.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 9,23 od 02.09.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 15,14 od 02.10.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 18,14 od 04.11.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 22,5 od 02.12.2006. pa do isplate;
- na iznos od € 46,38 od 02.01.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 62,44 od 02.02.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 54,98 od 02.03.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 59,34 od 02.04.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 99,98 od 02.05.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 109,97 od 02.06.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 123,14 od 02.07.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 123,04 od 02.08.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 105 od 02.09.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 131,85 od 02.10.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 132,51 od 02.11.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 113,67 od 02.12.2007. pa do isplate;
- na iznos od € 115,73 od 02.01.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 75,37 od 02.02.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 48,61 od 02.03.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 22,17 od 02.04.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 84,19 od 02.05.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 101,41 od 02.06.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 82,59 od 02.07.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 120,09 od 02.08.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 111,66 od 02.09.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 74,62 od 02.10.2008. pa do isplate;
- na iznos od € 32,67 od 02.12.2008. pa do isplate.

V./ Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIRMÄRKISCHE BANK d.d. OIB 23057039320 naknaditi tužitelju Marku Banoviću OIB 74457927637 trošak parničnog postupka u iznosu od 33.370,00 EUR sa zakonskom zateznom kamatom po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počevši od 9. listopada 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

VI./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 12. lipnja 2019. (dan predaje pošti) navodi da 5. svibnja 2006. kao korisnik kredita sklopio s tuženikom kao kreditorom Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102976938 (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu), kojim mu je tuženik odobrio kredit u iznosu od 703.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti

obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, uz kamatnu stopu koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnoj stopi tuženika, a u trenutku ugovaranja je bila 4,40% godišnje.

1.2 Tužitelj navodi nadalje da su odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa prema jednostranoj odluci banke tuženika te valutna klauzula u CHF nišetne, a što je utvrđeno pravomoćnim i ovršnim presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite potrošača, korisnika kredita kao što je tužitelj te stoga postavlja tužbeni zahtjev citiran od točkama I./ i II./ izreke ove presude.

1.2 Nadalje tužitelj potražuje vraćanje iznosa plaćenog na temelju odredbi ugovora o kreditu koje su nišetne te po provedenom financijskom vještačenju postavlja tužbeni zahtjev (list 242-244 spisa), citiran pod točkom III./ izreke ove presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te ističe prigovor zastare. Tuženik nadalje osporava da su utvrđenja iz presude donesene u kolektivnom sporu radi zaštite potrošača izravno primjenjiva u ovoj parnici. Tuženik ističe da je tužitelj bio dovoljno informiran o ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule vezane uz CHF tijekom pregovora i stoga svjestan da postoji određeni rizik prilikom sklapanja ugovora o kreditu kod kojih se glavnica veže uz stranu valutu. Radi dokazivanja navedenoga predlaže saslušanje svjedokinje Darinke Kozica, koja je u vrijeme sklapanja ugovora bila zadužena za nadzor i koordinaciju rada zastupnika tuženika kod ugovaranja kredita ovakve vrste, kao i pročitati e-mail koji je predložena svjedokinja poslala svim zaposlenicima u nadležnim službama tuženika s uputom kako odgovarati na pitanja klijenata prilikom sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom. Navodi nadalje da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli jasna, lako uočljiva i razumljiva te da tužitelju kao prosječnom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kn u odnosu na CHF podložan promjenama.

2.1 U pogledu zahtjeva za utvrđenje nišetnosti odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, tuženik navodi da je sve promjene vršio u skladu s tada važećim pozitivnim propisima jer da je prije donošenja ZID ZKP (112/12 i 143/13) bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o izmjeni kamatne stope prije nego što se ona počne primjenjivati na ugovorni odnos s potrošačem, a što je tuženik uredno i činio. Nadalje tuženik tvrdi da nije nepoštena niti odredba kojom je ugovoreno da tuženik kao pružatelj financijskih usluga pridržava pravo jednostrano izmijeniti odredbu o cijeni, koja je uvjetovana kretanjem određenih indeksa, odnosno čimbenika na financijskom tržištu na koje pružatelj usluge nema nikakav utjecaj te da je tužitelj imao pravo na raskid ugovora zbog promjene kamatne stope. Tuženik navodi da je deklaratorna zaštita koju tužitelj potražuje usmjerena na izmjenu sadržaja ugovornog odnosa te da ako tužitelj želi sebe prikazati kao osobu koja je sklopila ugovor o kreditu bez da je propitivala ugovorne odredbe, da onda on više ne uživa zaštitu prema pravnom režimu uspostavljenom odredbama ZZP, jer bi iz toga proizlazilo da on nije ni želio pregovarati o pojedinim odredbama, već je samo htio što prije ishoditi novčana sredstva.

2.2 Tuženik slijedom izloženoga predlaže tužbene zahtjeve odbiti te potražuje naknadu troška parničnog postupka.

2.3 U daljnjem tijeku postupka, tuženik je odustao od dokaznog prijedloga za saslušanje svjedokinje Danice Kozica te predložio saslušati svjedokinju Gabrijelu Barišić, osobnu bankaricu i zaposlenicu tuženika, koja je s tužiteljem predmetni kredit ugovarala, radi dokazivanja da tužitelju kao prosječno oprezno i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložen promjenama.

2.4 Nadalje tuženik navodi da obveza plaćanje kamate koja je promjenjiva prema odluci tuženika nije neodređena niti neodrediva, jer da je bila određena u trenutku zaključenja ugovora u visini od 4,40%, a u daljnjem tijeku ugovornog odnosa bila je odrediva jer je promjenjivost bila uvjetovana odlukama banke. Naime, odredbom čl. 272. st.1. ZOO propisano je da je činidba odrediva ako ugovor sadrži podatke uz pomoću kojh se može odrediti, a što je predmetni ugovor i sadržavao.

2.5 Tuženik nadalje navodi da ako sud iz bilo kojeg razloga utvrdi ništetnom pobijanu odredbu o valutnoj klauzuli (a što tuženik osporava u cijelosti), da ističe prigovor radi prebijanja (list 233-234 spisa), kojim predlaže (i) utvrditi postojanje tražbine tuženika prema tužitelju u iznosu od 2.164,27 EUR sa zakonskom zateznom kamatom na pojedine iznose, a kao što je to navedeno pod točkom IV./ izreke ove presude te potom (ii) konstitutivnom odlukom izvršiti prijeboj tražbine tuženika s tražbinom tužitelja.

2.6 Tijekom postupka tuženik navodi da je tužitelj nakon provedenog financijskog vještačenja preinačio tužbu jer da je postavljenim tužbenim zahtjevom obuhvatio iznos prijevremene otplate kredita, koji nije bio obuhvaćen tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi te se takvoj preinaci tužbe tuženik protivi. Tuženik ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja u odnosu na prijevremenu otplatu kredita 14. srpnja 2011., koji obrazlaže navodeći da uplatu kojom je predmetni kredit tada u cijelosti vraćen nije izvršio tužitelj, nego treća osoba – trgovačko društvo Keystone Enterprise Group d.o.o.

2.7 Nadalje tuženik tijekom postupka, u podnesku od 7. studenog 2024., navodi da tužitelj ne uživa zaštitu po osnovi Zakona o potrošačkom kreditiranju (u daljnjem tekstu ZKP) jer da predmetni ugovor nije potrošački kredit u smislu odredaba ZKP-a jer da se ZKP uopće ne može primijeniti u konkretnom slučaju jer se prema odredbi čl. 3. st.1a) taj Zakon ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji obuhvaćaju iznos kredita veći od 1.000.000,00 kn, a tužitelju je po osnovi predmetnog ugovora o kreditu isplaćen iznos od 3.283.150,60 kn. Tuženik zaključuje da stoga postoje okolnosti na strani tužitelja koje otklanjaju svojstvo potrošača. Nadalje tuženik navodi da je na adresi kuće kupljene sredstvima predmetnog kredita bilo registrirano sjedište trgovačkog društva Keystone Enterprise Group d.o.o., u tužiteljevom vlasništvu te nadalje da je iz sudskog registra vidljivo da je tužitelj bio osnivač/direktor nekoliko društava koje su kao registriranu djelatnost imale bavljenje investicijama, prodajom i iznajmljivanjem nekretnina. Tuženik zaključuje da je tužitelj osoba koja suvereno nastupa na domaćem i stranom tržištu te da ga se stoga nikako ne može smatrati potrošačem koji ne bi bio upoznat s tadašnjim ekonomskim pokazateljima i ekonomskim tržištem te bio upoznat s rizikom ugovaranja valutne klauzule.

2.8 Tuženik tijekom postupka, u podnesku od 7. studenog 2024., osporava zatraženi tijek zakonskih zateznih kamata te tvrdi da pod pretpostavkom da je tužbeni zahtjev osnovan tužitelj ne može potraživati zakonsku zateznu kamatu počevši od

dana plaćanja svakog anuiteta, nego sljedeći dan od pravomoćnosti presuda kojima je pružena kolektivna zaštita.

3. Tužitelj se protivi svim izloženim navodima tuženika te prigovoru radi prebijanja, za koji navodi da osim što tražbina tuženika prema tužitelju ne postoji, da je ista i zastarjela, pa da stoga manjka osnovni uvjet prijeba, a to je dospjela i utuživa tražbina, koju tužitelj pobija u osnovi, kao i u zatraženoj visini.

3.1 Tuženik se tužiteljevom prigovoru zastare tražbine tuženika istaknute u prigovoru radi prebijanja protivi navodeći da tražbina tuženika nije zastarjela jer je odredbom čl. 198. ZOO propisano da se dug može prebiti sa zastarjelom tražbinom samo ako ona još nije bila zastarjela u času kad su se stekle pretpostavke prijeba.

4. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu, izvedeni su dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću te dokazi saslušanjem svjedokinje Gabrijele Barišić, tužitelja i vještaka Darka Prpića.

5. Po ovako provedenom postupku, ocijenivši izvedene dokaze primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP), te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi osnovani te da prigovor radi prebijanja nije osnovan.

6. Između stranaka nije sporno da su tužitelj i tuženik 5. svibnja 2006. zaključili ugovor o kreditu, kojim je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita na raspolaganje stavio iznos od 703.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tuženika, važećem na dan korištenja kredita te da je ugovoreno da se visina anuiteta koji je tuženik dužan platiti obračunava prema tečaju CHF (valutna klauzula), uz kamatnu stopu promjenjivu prema odluci tuženika.

6.1 Nadalje nije sporno da se visina mjesečnih anuiteta obračunavala kao što je to između stranaka bilo ugovoreno – primjenom valutne klauzule u CHF prema srednjem tečaju tuženika na dan plaćanja te po kamatnoj stopi koju je tuženik mijenjao svojim jednostranim odlukama.

6.2 Naposljetku, nesporno je da je tužiteljev kredit u cijelosti otplaćen 14. srpnja 2011., isplatom tuženiku koju je izvršilo trgovačko društvo u vlasništvu tužitelja, Keystone Enterprise Group d.o.o.

7. Između stranaka je sporna valjanost ugovornih odredbi citiranih pod točkama I./ i II./ izreke ove presude te s tim u svezi primjenjuju li se na Ugovor o kreditu zaključen između parničnih stranaka 5. svibnja 2006. utvrđenja iz parnice koja se vodila radi povrede kolektivnih interesa i prava potrošača, korisnika potrošačkih kredita s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom.

7.1 Nadalje je sporna aktivna legitimacija tužitelja u pogledu uplate kojom je kredit zatvoren, a koju je nesporno izvršila treća osoba – trgovački društvo Keystone Enterprise Group d.o.o.

7.1.1. Ovaj prigovor tuženika uzet je u obzir iako je iznesen nakon zaključenja prethodnog postupka, jer se odnosi na tužbeni zahtjev specificiran po provedenom financijskom vještačenju, na način da je njime obuhvaćen iznos prijevremene otplate kredita. Ujedno treba reći da je tuženik ustvrdio da se radi o preinaci tužbe, koju je potom ovaj sud dozvolio, kao svrsishodnu radi razjašnjenja odnosa između stranaka. Sud ističe da je tužitelj već u tužbi zahtijevao da tuženik dostavi sve isprave koje su relevantne, a što tuženik nije učinio sve do izvođenja dokaza vještačenjem. Stoga ovaj sud smatra da se radi o tzv. nepravoj preinaci tužbe, kojoj se tuženik ne može osnovano protiviti, jer ona po svojoj prirodi predstavlja specifikaciju tužbenog zahtjeva, kod koje činjenična (i pravna) osnova potraživanja ostaje ista kao i u tužbi, podnesenoj ovome sudu 12. lipnja 2019.

7.2 Sporna je nadalje visina tužbenog zahtjeva, kao i je li utuženo potraživanje zastarjelo.

7.3 Naposljetku je sporna osnova i visina tražbine koju tuženik predlaže prebiti s potraživanjem tužitelja, kao i je li nastupila zastara iste.

7.5 Budući da je tuženik osporio tužitelju status potrošača, odnosno do tada nespornu činjenicu da je tužitelj ugovor o kreditu zaključio kao potrošač, kao i zatraženi tijekom zatezne kamate, tuženik je osporio tek u podnesku od 7. studenog 2024. (točka 2.7 ovog obrazloženja), a prethodni postupak zaključen je na ročištu 13. srpnja 2020. (list 118 spisa), sud ove prigovore tuženika nije uzeo u obzir, na temelju odredbe čl. 299. st.3. ZPP.

8. Odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozivati na pravna utvrđenja iz presuda kojim se prihvaćaju tužbeni zahtjevi iz kolektivne tužbe, kojom je utvrđeno da su povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je jača strana u postupku bila dužna štiti.

8.1 Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u svojoj presudi i rješenju posl. br. PŽ-7129/13-4 od dana 13.06.2014. pravomoćno je odlučio u postupku žalbe protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/2012 od 04.07.2013. (ovo je notorno i među strankama nesporno) o ništetnosti odredbi o promjenjivosti kamatnih stopa sukladno jednostranoj odluci banaka, odnosno tim odlukama je u odnosu na ovdje tuženika pravomoćno odlučeno da je tuženik u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine a koja povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003.

godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je naloženo skupini banaka među kojima je i tuženik da prekinu s gore opisanim postupanjem i zabranjuje im se takvo ili slično postupanje ubuduće.

8.2 Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. te je u odnosu na ovdje tuženika pravomoćno odlučeno da je tuženik u razdoblju od 01.01.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.06.2004. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. godine do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je naloženo skupini banaka među kojima je i tuženik da prekinu s gore opisanim postupanjem i zabranjuje im se takvo ili slično postupanje u buduću.

8.3 Slijedom izloženoga, budući da je Ugovor o kreditu između parničnih stranaka zaključen 5. svibnja 2006. te da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kao i promjenjiva kamatna stopa prema jednostranoj odluci tuženika, na temelju odredbe čl. 502. c ZPP ovaj sud vezan je za utvrđenja da su sporne odredbe ugovora o kreditu zaključenog između stranaka ništetne, pod pretpostavkom da je tužitelj predmetni ugovor zaključio kao potrošač. Pritom odredba čl. 502.c ZPP ne propisuje da bi i potrošač koji podnosi tužbu morao biti stranka tog kolektivnog spora, pa stoga nisu osnovani prigovori tuženika da se navedena utvrđenja iz kolektivnog spora ne mogu primijeniti neposredno u ovoj parnici.

8.4 Odredbom čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

8.5 Čitanjem Ugovora o kreditu utvrđeno je da iz ove isprave ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, osim što u ugovoru o kreditu nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja, niti je navedeno za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac, u ugovoru o kreditu u rubrici "namjena kredita" navedeno je " stambeni kredit građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit

za kupnju nekretnine" (čl. 3. Ugovora) te je ugovoreno založno pravo na nekretnini (čl. 12. ugovora) kupljenoj sredstvima iz predmetnog kredita, koja su isplaćena izravno prodavatelju nekretnine koju je tužitelj kupio (čl. 12. Ugovora o kreditu u svezi s kupoprodajnim ugovorom od 28. travnja 2006. – list 19-20 spisa).

8.6 Tužitelj je iskazao, u bitnom, da je kredit digao radi kupnje obiteljske kuće, u svrhu rješavanja stambenog pitanja svoje obitelji te da je kredit odlučio podići kod tuženika jer je tuženik bio njegova matična banka; da je o mogućnosti uzimanja kredita razgovarao sa zaposlenicom tuženika Gabrijelom Barišić, koja mu je ponudila sklapanje ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF te da mu je bilo rečeno da je to isto kao valutna klauzula u EUR, samo je kamatna stopa niža te da mu ništa nije bilo rečeno o promjenjivosti kamatne stope; nisu mu objašnjeni rizici sklapanja ugovora s valutnom klauzulom niti parametri promjene kamatne stope; da nije računao da bi mu rata mogla toliko "skakati"; da je ugovor prije potpisivanja pročitao, ali kako nije stručnjak da ga nije baš razumio; da nije prije sklapanja ugovora imao posebnih pitanja jer je išao na povjerenje te da je djelatnicima banke tuženika vjerovao. Nadalje je tužitelj iskazao da su rate samo rasle, a da je on u pogledu takvoga rasta bio potpuno nemoćan, da nije bio svjestan da je toliki rast kreditnog anuiteta moguć jer da je to znao, da onda predmetni ugovor o kreditu ne bi zaključio te da je otplatu cjelokupnog kredita izvršio kad mu je rata narasla na oko 22.000,00 kn mjesečno; da je kredit prijevremeno otplatio putem svojeg trgovačkog društva Keystone Enterprise Group d.o.o., koje je u njegovom vlasništvu te da je tu pozajmicu svom trgovačkom društvu vratio putem nekretnina. Nadalje je tužitelj iskazao da je u nekretnini kupljenoj predmetnim kreditom stanovao kroz cijelo vrijeme otplate istoga, od 2006. do 2011. te da je u tom razdoblju na adresi te nekretnine kratko vrijeme bilo registrirano trgovačko društvo Keystone Enterprise Group d.o.o., i to nakon što je tuženik kao založni vjerovnik iz drugog ugovora o kreditu preuzeo zgradu u kojoj je to društvo u vlasništvu tužitelja imalo sjedište, pa dok nije sjedište te firme prebacio na poslovni prostor u Ilici 120, no da iz kuće kupljene tim kreditom nije nikada obavljao poduzetničku djelatnost. Naposljetku je tužitelj iskazao da je uslijed nepredviđenog i njemu nepredvidivog rasta kreditnih anuiteta pretrpio i financijsku i emotivnu štetu.

8.7 Svjedokinja Gabrijela Barišić iskazala je da je zaposlena kod tuženika te da se sjeća tužitelja kao klijenta tuženika, u vrijeme kada je ova svjedokinja kod tuženika bila zaposlena na radnom mjestu osobne bankarice. Nadalje je iskazala da joj je poznato da se u ovom predmetu radi o stambenom kreditu, kojega je tužitelj digao kako bi kupio kuću te da je tužitelj dobio povoljnije uvjete kredita, zato što se radilo o visokom iznosu, a koji povoljniji uvjeti su se odnosili na kamatnu stopu, naknadu za kredit i policu osiguranja. Prema daljnjem iskazu ove svjedokinje, tužitelj je imao firmu koja je bila klijent banke, no nije bio njezin klijent kao vlasnik te firme, odnosno ta firma nije bila njezin klijent, nego je bio njezin klijent kao fizička osoba (građanin); kod tuženika je to u organizacijskom smislu odvojeno. Nadalje je ova svjedokinja iskazala da je namjena kredita bila kupnja kuće te da misli da je tužitelj tu kuću kupovao za stanovanje svoje obitelji; da se ne sjeća detalja vezano uz ugovaranje predmetnog kredita jer da je od toga prošlo puno godina, no da je postupak dosta kompleksan, da se klijentu kad dođe na prvi razgovor daju letci, u kojima se nalaze svi uvjeti te isprave koje klijent mora pribaviti da bi ostvario pravo na kredit; nakon toga klijent izabere što mu odgovara te se potom isprave dostavljaju nadležnim službama tuženika na daljnju obradu. Naposljetku je ova svjedokinja iskazala da je tužitelj imao određenu pregovaračku poziciju jer je inače kao poduzetnik bio klijent tuženika te da takve osobe dobivaju od

tuženika bolje uvjete od osoba koje primjerice zarađuju visoke iznose, ali nisu klijenti tuženika te da ne zna jesu li tuženiku za ovaj stambeni kredit bilo odobreni bolji uvjeti jer je inače kao poduzetnik bio klijent banke ili samo zbog toga što je iznos kredita bio visok, a da joj to nije poznato jer je ona bila osobna bankarica; dakle, prvi šalter na kojem se stranka obraća, odnosno izvršitelj odluke druge osobe u banci, čiji posao je procjena rizika, tako da ona nije osoba koja odlučuje, nego osoba koja provodi i klijentu priopćuje odluke koje je u banci (kod tuženika) donio netko drugi.

8.8. Iz suglasnih iskaza tužitelja te svjedokinje Gabrijele Barišić, zaposlenice tuženika koja je na strani tuženika sudjelovala u zaključenju ugovora o kreditu, u svezi s u pisanom, po tuženiku sastavljenom ugovoru o kreditu, navedenom namjenom kredita (čl. 3. – 'Namjena: stambeni krediti građana preko tri godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni kredit za kupnju nekretnine') te u svezi s daljnjom čitanjem isprava utvrđenom činjenicom da je tuženik sredstva iz kredita isplatio izravno prodavatelju nekretnine koju je tužitelj kupio, ovaj sud zaključuje da tuženik ugovor o kreditu nije zaključio u svrhe koje su bile namijenjene njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, nego za vlastito stanovanje, kao građanina i privatne osobe; kao i da je kuću pribavljenu tim kreditom u tu svrhu i koristio, a što znači da je tužitelj ugovor o kreditu zaključio kao potrošač u smislu odredbe čl. 3. toč. 1. ZZP, što znači da uživa zaštitu te da se na njega primjenjuju izravno presude donesene u kolektivnom sporu, na temelju odredbe čl. 502.c ZZP, a kao što je navedeno pod točkom 8.3 ovog obrazloženja, pa je stoga odlučeno kao pod točkama I./ i II./ izreke ove presude.

8.9 Iako navodi tuženika iz podneska od 7. studenog 2024., izloženi pod točkom 2.7 ovog obrazloženja sud ne uzima u obzir slijedom kogentne odredbe čl. 299. st.3. ZPP, treba dodati da je za tužitelja kao potrošača lex specialis Zakon o zaštiti potrošača, a ne Zakon o potrošačkom kreditiranju (u daljnjem tekstu ZKP). Stoga, čak i da predmetni ugovor o kreditu, s obzirom na visinu iznosa kojim je tužitelja tuženik kreditirao, nije potrošački kredit u smislu odredaba ZKP, a kao što to tvrdi tuženik, u tom se slučaju radi o propustu ili o iskalkuliranom riziku na strani tuženika, koji je sam odlučio tužitelja kreditirati u skladu s namjenom navedenom u odredbi čl. 3. Ugovora o kreditu – stambenim kreditom građana; dakle, kao potrošača te stoga posljedice takvog postupanja tuženika ne mogu imati za posljedicu gubitak potrošačkih prava tužitelja jer bi takvo tumačenje bilo suprotno samoj svrsi postojanja zaštite potrošača kao dijela javnog poretka Europske Unije.

9. Radi utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva, kao i iznosa koji tuženik potražuje prigovorom radi prebijanja, izveden je dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću, koji je izradio nalaz i mišljenje.

9.1 Pisanom nalazu i mišljenju vještaka Darka Prpića prigovorio je tužitelj, navodeći da vještak nije uzeo u obzir preplaćeni iznos kod prijevremene otplate kredita, od cca 1.100.000,00 kn te da nije razvidan tečaj CHF, koji je u trenutku zaključenja ugovora bio 4,67 kn za 1,00 CHF, a u trenutku kada je kredit otplaćen 6,39 kn za 1,00 CHF. Tužitelj je slijedom izloženih razloga predložio da vještak svoj nalaz i mišljenje dopuni

9.2 Tuženik se usprotivio prijedlogu tužitelja da vještak Darko Prpić svoj nalaz i mišljenje dopuni na način da u obzir uzme preplaćeni iznos kod prijevremene otplate kredita, navodeći da prijevremenu otplatu kredita nije izvršio tužitelj, nego drugi pravni subjekt, i to trgovačko društvo Keystone Enterprise group d.o.o. te da stoga tužitelj nije

ovlašten zahtijevati iznose eventualne preplate koja nije izvršena od strane tužitelja, nego od strane drugih osoba te da tužitelj može zahtijevati vraćanje samo iznosa koje je on platio na temelju ugovornih odredaba za koje tvrdi da su ništetne, a što tuženik osporava.

9.3 Tužitelj se na izložene prigovore tuženika očitovao navodeći da nije odlučno tko je uplatio iznos kojim je kredit zatvoren jer da odnos između Keystone Enterprise Group d.o.o. Zagreb i tužitelja nije pravni odnos koji se tiče tuženika, jer da se radi o radnji u korist tužitelja, uslijed koje tužitelj ne gubi aktivnu legitimaciju. U pogledu navoda tuženika da zahtjevom za dopunu vještačenja tužitelj izlazi iz utuženog razdoblja u podnesenoj tužbi, tužitelj ističe da je u tužbi bio zatražio da tuženik dostavi sve isprave vezano uz otplatu predmetnog kredita te da se radi o kompliciranom tužbenom zahtjevu, koji tužitelj ne može postaviti bez da tuženik dostavi sve isprave vezano uz predmetni ugovor o kreditu te da svaka greška i nemogućnost postavljanja ispravnog tužbenog zahtjeva leži isključivo u krivnji tuženika, koji tužitelja sustavno onemogućuje u ostvarivanju njegovih prava.

9.4 U daljnjem tijeku postupka, vještak Darko Prpić dopunio je svoj nalaz i mišljenje (osnovni – list 129-138 spisa te dopunski nalaz i mišljenje vještaka – list 184-186 spisa), kod kojega je ostao i u svojem iskazu (raspravni zapisnik s ročišta 30. rujna 2025. – list 228 spisa).

9.5 Kako osnovni, tako i dopunski nalaz i mišljenje vještaka Darka Prpića ovaj sud ocjenjuje stručnima i jasnim te ne nalazi u njima proturječnosti ni nedostataka, pa ih stoga u cijelosti prihvaća, s tim da na matematički izračun vještaka primjedbi nisu imale niti stranke. Tako je po provedenom financijskom vještačenju utvrđeno da je tuženik primjenom ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi stekao iznos od ukupno 155.148,03 EUR, koliko tužitelj i potražuje po provedenom financijskom vještačenju konačno specificiranim tužbenim zahtjevom.

10. Slijedom svega izloženoga, na temelju odredbe čl. čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO u svezi s odredbama čl. 502.c i čl. 2. st. 1. ZPP, odlučeno je kao pod točkom III./ izreke ove presude te je tužitelju dosuđen iznos od ukupno 155.148,03 EUR. Pritom je tužitelj tužbeni zahtjev i u pogledu zatraženog tijeka zatezne kamate postavio u skladu s po ovom sudu prihvaćenim nalazom i mišljenjem vještaka te se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da su u tom ugovoru sadržane ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, koje je tuženik u taj ugovor ugradio, te je propuštanjem davanja potpune informacije tužitelju tuženik postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja, što znači da je nesavjestni stjecatelj.

11. Prethodno su neosnovanima ocijenjeni prigovori nedostatka aktivne legitimacije tužitelja potraživati od tuženika vraćanje iznosa od 144.794,94 EUR, koji je radi zatvaranja predmetnog kredita 14. srpnja 2011. tuženiku za tužitelja isplatilo trgovačko društvo u tužiteljevom vlasništvu Keystone Enterprise Group d.o.o.; kao i prigovor zastare.

11.1 Prigovor nedostatka aktivne legitimacije nije osnovan jer je trgovačko društvo Keystone Enterprise Group d.o.o. s skladu s odredbom čl. 161. ZOO platilo dug u ime

i za račun tužitelja kao korisnika kredita, što je tuženik prihvatio kao ispunjenje obveze samog korisnika kredita. Time nije došlo do ugovorne ni zakonske subrogacije Keystone Enterprise Group d.o.o. u položaj korisnika kredita te interni odnos tužitelja kao korisnika kredita i uplatitelja Keystone Enterprise Group d.o.o. ne oslobađa tuženika od obveze, odnosno ne umanjuje njegovu obvezu utvrđenu presudama u kolektivnom sporu (tako VSRH, Rev-153/2024-2 te USRH u odluci U-III/5101/2021 od 7. lipnja 2023.) te je stoga tužitelj, kao korisnik kredita i potrošač (jedini) aktivno legitimiran potraživati od tuženika stečeno bez osnove u smislu odredbe čl. 1111. ZOO.

11.2 Prigovor zastare nije osnovan jer zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF u svakom pojedinom slučaju. Istovjetan stav o zastari zauzet je i na prvoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 31.01.2022. (1/22, posl. br. Su-IV-33/2022-2). Ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli pravomoćno je utvrđena donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-6632/2017 od 14.06.2018., a ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. Tužba u ovom parničnom predmetu podnesena je 12. lipnja 2019., tako da se do njezinog podnošenja nije navršio petogodišnji rok zastarijevanja kondikcijskog zahtjeva za vraćanje plaćenoga primjenom ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, kao ni isti rok zastarijevanja kondikcijskog zahtjeva za vraćanje plaćenoga primjenom ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi. Ujedno treba reći da se kod neprave preinake, do koje dolazi povećanjem tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, zastara prekida podnošenjem tužbe u tom postupku (VSRH, SU-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024.)

12. Naposljetku, pod točkom IV./ izreke ove presude odbijen je tuženikov prigovor radi prebijanja, postavljen u skladu s prihvaćenim nalazom i mišljenjem vještaka. Naime, tužitelj plaćajući anuitete primjenom ništetnih ugovornih odredbi nije ništa stekao jer ništa od tuženika nije primio, pa stoga ne postoji tražbina tuženika po osnovi vraćanja onoga što je primljeno temeljem ništetnih ugovornih odredbi, a niti po osnovi vraćanja temeljem stečenog bez osnova. Stoga nema mjesta primjeni odredbe čl. 195. ZOO u korist tuženika, a na teret tužitelja. Osim toga, upravo je tuženik u Ugovor o kreditu ugradio odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF, kao i o promjenjivoj kamatnoj stopi, koja su ništetna, a što je tuženiku bilo poznato od zaključenja Ugovora o kreditu, pa bi stoga ostvarivanje bilo kakvih prava tuženika na isplatu na teret tužitelja temeljem ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu bilo suprotno odredbi čl. 6. ZOO, pa je i stoga, sve i da postoji kakva tražbina tuženika (a sud ponavlja da ne postoji), valjalo odbiti prigovor radi prebijanja koji je istaknuo tuženik. Budući da slijedom izloženoga nema tražbine tuženika koju bi se moglo prebiti s tražbinom tužitelja, nema ni mogućnosti zastare, jer zastarijevati može samo potraživanje koje postoji.

13. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i 4. i čl. 155. ZPP.

13.1 Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to:
- za sastavljanje tužbe – 1168 bodova prema Tbr. 7/1 OT,

- za sastavljanje podnesaka 23.04.2020., od 27.07.2020., od 09.10.2020. i od 22.03.2021. – po 1168 bodova prema Tbr. 8/1 OT,
- za sastavljanje podnesaka od 07.11.2024., 04.02.2025., 30.09.2025., 27.03.2026. i od 02.07.2026. – po 100 bodova prema Tbr. 8/3 OT te
- za zastupanje na ročištima 13.07.2020., 13.04.2021., 29.02.2024., 15.11.2024., 02.06.2026. i 26.08.2026. - po 1168 bodova prema Tbr. 8/1 OT,
a što iznosi ukupno 13.348 bodova, odnosno 26.696,00 EUR te uvećano za PDV 33.370,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom V./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog postupka u navedenom iznosu sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

12.2 Tužitelju nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu jer nema dokaza da je ista plaćena, a u međuvremenu je zastarjela; sastavljanje podnesaka 21.04.2020. i 05.07.2022. jer tim podnescima predlaže odgoditi ročišta jer da nije u mogućnosti pristupiti, što znači da se radi o slučaju koji ne može pasti na teret druge stranke u postupku (arg. iz čl. 156. st.1. ZPP), ročište 07.07.2022. jer na njega nije nitko pristupio.

12.3 Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom VI./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 9. listopada 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088e-6ba0e**

Kontrolni broj: **00691-e5375-3d126**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.